

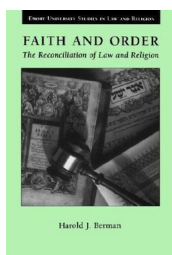
Scris de Florin Rusu
Marți, 28 August 2012 11:21

Decizia de săptămâna trecută a Curții Constituționale a fost salutăată de majoritatea intelectualilor români, dar și de guvernele occidentale drept o victorie a statului de drept împotriva puciștilor relativiști, "fără niciun Dumnezeu", care vroiau să modifice regulile jocului în funcție de propriile interese. Iar discuția se concentrează pe meritele judecătorilor CCR, șase dintre aceștia sunt "eroi naționali", iar trei oamenii partidului-stat PSD, unul dintre ei și colaborator ai fostei Securități. Cealaltă tabără acuză politizarea CCR și îi suspectează de servilism sau de cedare în fața șantajului instituțiilor de forță ale statului român pe cei șase membri ai Curții care au decis soarta referendumului. Și nu uită să remarce că unul dintre aceștia este un fost colaborator al Securității.

Problema însă nu ține de oameni, așa cum sugerează discursul public al ambelor tabere, ci de sistem și mai ales de principiile metafizice pe baza cărora este construit acesta. Chiar dacă actualii judecători ar fi înlocuiți cu "monumente de integritate" (precum probabil că este percepută judecătoria Iulia Motoc de către tabăra prezidențială), Curtea Constituțională nu s-ar remarca printr-o performanță superioară.

Paradoxal, tocmai în această perioadă în care "a salvat statul de drept", stabilitatea normelor de drept și a instituțiilor, CCR s-a remarcat printr-o inconsistență de nemaîntâlnit chiar și în propria jurisprudență - a introdus necesitatea cvorumului la referendum, ignorând-și propria decizie din 2007, prin care susținea că este la latitudinea legislatorului dacă dorește sau nu ca acesta să existe, a modificat printr-o erată "votată" prin telefon o hotărâre adoptată cu câteva zile înainte, a amânat adoptarea unei decizii privind validarea sau invalidarea referendumului solicitând guvernului date despre care știa foarte bine că nu pot fi luate în calcul și deci nu pot influența componența "cvorumului".

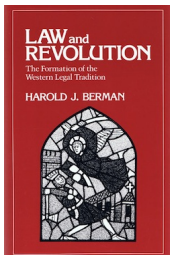

Cu alte cuvinte, relativismul nu a fost o caracteristică exclusivă a puciștilor, ci și una a deciziilor judecătorilor Curții. Și nici nu este de mirare, caracterul relativist nedepinzând nici măcar de persoanele acestora, ci fiind o trăsătură inerentă a actualului sistem de drept occidental. În cadrul acestuia, însăși norma de drept este relativă. [Harold J. Berman](#) ([Faith and Order](#) , pg. 6) consideră că acesta este rezultatul secularizării excesive a dreptului. Citându-l pe unul dintre "părinții" acestei mișcări de secularizare, profesorul Thomas Franck, de la New York University,

Scris de Florin Rusu
Marți, 28 August 2012 11:21

Berman remarcă faptul că, în concepția majoritară actuală "dreptul a devenit un proces uman pragmatic. Este fabricat de oameni și nu mai pretinde origini divine sau validitate eternă". Potrivit lui Frank, dreptul actual este caracterizat de "relativism existențialist", "nicio decizie juridică nu este niciodată una finală, dreptul urmând evenimentele (nefiind etern sau infailibil) și fiind o creație subiectivă a omului (nu una divină sau având vreo legătură cu adevărul)".

Intellectualii români, care pun neîncrederea din ce în ce mai mare în justiție a cetățenilor (amplificată probabil în urma deciziilor contradictorii ale CCR din ultimul timp) pe seama prostiei sau dezinformării acestora, ar trebui să conștientizeze faptul că aceasta este chiar rezultatul secularizării actului de justiție. Aceasta a condus, avertizează chiar și Frank, la o "deschidere mai mare către schimbare (relativizare) a normei juridice, dar și la o situație în care devine extrem de dificilă promovarea unei loialități necondiționate a maselor față de sistemul juridic". Mișcarea modernă este una auto-distructivă, pentru că, în orice societate, sistemul juridic încurajează și se bazează pe credința populației în propria sancțitate ("deciziile Curții Constituționale se aplică, nu se comentează"). Însă chiar "relativismul existențialist" al dreptului contemporan erodează și distruge chiar această sancțitate.

Dreptul, pentru a putea cere din partea maselor o loialitate necondiționată, trebuie să se caracterizeze prin cel puțin patru elemente: ritual (despre ce respectare a ritualului putem vorbi când deciziile Curții se iau la telefon sau când judecătorii CCR vorbesc mai mult cu presa decât dezbat între ei?!), tradiție (călcată în picioare de judecătorii CCR prin neluarea în considerație a propriei decizii din 2007), autoritate (luare unor decizii în baza unor izvoare juridice scrise sau nescrise de necontestat și nu în baza unor convingeri partizane, pentru a face jocurile formațiunii politice sau instituției care i-au numit) și universalitate (bâlbele judecătorilor pe marginea includerii sau excluderii din cvorum a cetățenilor români cu domiciliul în străinătate sunt semnificative în acest sens).

Toate acestea sunt consecința ruperii de tradiție a Occidentului. Istoric, dreptul occidental nu a fost niciodată perceput ca fiind "un relativism existențialist" sau ca o "simplă manifestare a voinței sau rațiunii legiuitorului (lawmaker în engleză), ci a fost întotdeauna bazat pe cutume transformate.

Relativismul existentialist al "stiintei" juridice submineaza statul de drept

Scris de Florin Rusu

Marti, 28 August 2012 11:21

